

nemůže proto býti toto druhé exekuční řízení předmětem souzeného sporu a jeho konečného vyřízení. Po právní stránce je rozhodné, zda bylo odporu vyhověno. Podle tvrzení žalobkyně se tak stalo a byl o tom advokátní úředník vystupující za žalobkyni uvědoměn a byla o tom uvědoměna telefonicky i kancelář Dr. R-a. Tento způsob vyřízení ústním, po případě telefonickým sdělením je v souhlasu s předpisem § 256 odst. (3) zákona č. 76/27. Bylo-li žalobkyni sděleno, že se exekuce k jejímu odporu zrušuje, bylo tím řečeno, že se odporu vyhovuje. Zrušení exekuce v případě, kde úřad odporu vyhověl, jest jen důsledkem rozhodnutí o odporu, je pak jen interním aktem exekučního úřadu, který je má zaříditi z úřadu, takže by se žalobyně, bylo-li vyhověno jejímu odporu, mohla domáhati zrušení exekuce přímo u exekučního úřadu a nikoli žalobou. Proto je po právní stránce nerozhodné, že ve spisech zrušení exekuce (jako správní akt) není obsaženo. Bude tedy jen zjistiti, zda bylo zástupci žalobkyně sděleno, že se exekuce zrušuje, v čemž je obsaženo, že se jeho odporu vyhovuje, či, zda bylo tomu tak, jak uvádí žalobkyně, po případě svědek R., že prý mu bylo řečeno, že se »dražba nebude konati«, v čemž by bylo spatřovati jen odklad výkonu exekuce ve smyslu § 360 č. 3 zák. č. 76/27.

### Čís. 13826.

Předpisem druhého odstavce § 17 ex. ř. byly jen takové spory vyhrazeny k rozhodování exekučnímu soudu, které tkví svou podstatou ve skutkové okolnosti, teprve za exekučního řízení vzniklé, takže exekuční řízení samo o sobě jest důvodem žaloby.

Tomu tak není, tkví-li vznik sporu proti vnucenému správci velkostatku ve skutečnosti, že vlastník velkostatku vypověděl žalobce jako zaměstnance velkostatku ze služeb, čímž i vnucený správce se pokládal vázán a vzav výpověď na vědomí, založil na ní další své kroky proti žalobci za exekučního řízení.

(Rozh. ze dne 6. října 1934, R I 1099/34.)

Vnucená správa velkostatku D., na němž byl žalobce zaměstnán, byla vedena u krajského soudu v K. Žalobou, zadanou na okresním soudě v H., v jehož obvodu jest velkostatek D., domáhal se žalobce na vnuceném správci náhrady za bezdůvodné propuštění ze služebního poměru. Námitce věcné a místní nepříslušnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné a místní nepříslušnosti. Důvody: Prvý soudce odmítl žalobu pro věcnou a místní nepříslušnost dovolaného soudu, jsa právního názoru, že v souzeném případě jest podle § 17 ex. ř. příslušným krajský soud v K., u něhož se vede exekuce vnucenou správou velkostatku D. Jest však přisvědčiti právnímu názoru stěžovatelovu, že příslušnost, i věcnou i místní, jest posuzovati ve smyslu § 42 zák. č. 131/31 Sb. z. a n. o pracovních soudech. Věcná příslušnost dovolaného soudu vyplývá z ustanovení § 42 zákona o pracovních soudech. Podle tohoto zákoného ustanovení náležejí spory uvedené v §§ 1 a 2 cit. zák., pokud není

pro soudní okres zřízen pracovní soud neb oddělení okresního soudu pro spory pracovní, k věcné příslušnosti okresních soudů, ať byla žaloba podána za trvání pracovního, služebního nebo učebního poměru nebo po jeho skončení a ať jest hodnota předmětu sporu jakákoliv. Jest nepochybně, že rozepře o náhradu škody z bezdůvodného propuštění jest sporem ze služebního poměru, jaký má na mysli § 1 cit. zákona. V § 2 uvedeného zákona jest pak příkladný výpočet (srov. slovo »zejména«) sporů patřících k příslušnosti pracovních soudů a lze tedy právem usuzovati, že všechny spory nejružnějšího druhu z poměrů v § 1 uvedených náležejí ku příslušnosti soudů v § 42 uvedených, kteréžto soudy jsou pak ve smyslu ustanovení § 1 cit. zák. výlučně příslušné, takže dobrovolné podrobení se příslušnosti jiných soudů nemá právní účinky. Místní příslušnost prvního soudu jest pak odůvodněna předpisem §§ 42 a 3 cit. zák., neboť žalobce (stěžovatel) dle údajů žaloby konal službu (práce) na velkostatku v D., tedy v obvodu okresního soudu v H. Než nelze pustiti se zřetele ustanovení § 44 cit. zák., který obsahuje výpočet předpisů, které nabytím účinnosti zákona o pracovních soudech pozбудou platnosti. Tento výpočet jest jen příkladný, jak o tom svědčí slovo »zejména«. Z toho jest usuzovati, že nový zákon o pracovních soudech nastupuje na místo všech norem upravujících příslušnost rozhodovati spory uvedené v prvním odstavci § 1 cit. zák. Jest tedy podle toho i příslušnost exekučních soudů stanovená předpisem § 17 ex. ř. naprosto vyloučena v případech, kde spor za exekučního řízení pokud se týče za příčinou jeho vzniklý, jest sporem z pracovního, služebního nebo exekučního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklým mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jaký má na mysli § 1 zák. o pracovních soudech.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Ustanovením druhého odstavce § 17 ex. ř. byly výlučně přikázány exekučnímu soudu k projednání a rozhodování všechny spory za řízení exekučního a z něho vzniklé. Jest především uvážiti, zda spor, o nějž jde, vyhovuje těmto předpokladům zákona, neboť, není-li tomu tak, netřeba ani řešiti otázku, zda výlučná příslušnost exekučního soudu pro spory v druhém odstavci § 17 ex. ř. vyloučené, byla změněna předpisy zákona o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. Předpisem druhého odstavce § 17 ex. ř. byly jen takové spory vyhrazeny k rozhodování exekučnímu soudu, které tkví svou podstatou v nějaké skutkové okolnosti, teprve za exekučního řízení vzniklé, takže exekuční řízení samo o sobě jest důvodem žaloby. Spor, o nějž jde, tkví však podle skutkového přednesu žalobního v tom, že nový vlastník velkostatku František Š. dal žalobci jednak písemně dne 25. ledna 1933, jednak ústně dne 6. února 1933 výpověď ze služebního poměru a zakázal vnucenému správci, by mu neplnil další platy a deputát, a podle skutkového přednesu žalobcova vyrozuměl vnucený správce dopisem ze dne 29. dubna 1933 žalobce, že vnucená správa běže zatím výpověď vlastníkem velkostatku, Františkem Š-em žalobci danou, na vědomí a vyzývá proto žalobce, by výpovědi této vyhověl a služební byt vyklidil,

že pokládá žalobcův služební poměr za zrušený s výhradou soudního rozhodnutí a že sama vnucená správa se žalobcem nevstupuje vůbec v žádný smluvní závazek. Již z tohoto přednesu žalobního jest patrné, že vznik sporu tkví ve skutečnosti, že František Š., jako nabyvatel velkostatku vypověděl žalobce jako správce velkostatku ze služeb, čímž i vnucený správce se pokládal vázán, a, vzav výpověď tuto na vědomí, založil na ní pak další své kroky proti žalobci za exekučního řízení. Otázku, zda tak učinil právem čili nic, lze řešiti jen při rozhodnutí věci samé, o něž tu však nejde. V souzené věci není tedy exekuční řízení samo o sobě žalobním důvodem, takže by bez exekučního řízení žalobní důvod nemohl obstáti, když základ sporu tvoří výpověď vlastníka velkostatku. Nesejde ani na tom, že vnucený správce tuto výpověď při výkonu vnucené správy snažil se provésti a že pro svůj postup vymohl si souhlas exekučního soudu ve smyslu § 112 první odstavec ex. ř. (Srov. též komentář k exekučnímu řádu Neumann-Lichtblau 1928 str. 113.) Spor nemá tedy povahu rozepře v druhém odstavci § 17 ex. ř. naznačené a proto netřeba řešiti jen teoreticky otázku, zda a pokud předpis druhého odstavce § 17 ex. ř. byl zrušen předpisy zákona o pracovních soudech čís. 131/1931. (Srovn. sb. n. s. 13239.) Napadené usnesení, jímž byl uznán okresní soud v H. za věcně i místně příslušný, jest jinak správné (§ 42 zák. čís. 131/31 sb. z. a n.) a dovolací rekurs nemohl míti úspěch.

### Čís. 13827.

**Žalobní žádost, by žalovaný zaplatil žalobci číselně neuvedenou 1%ní provisi z obratu ze všech obchodů uzavřených v určité době a by stanovil podle výsledků obchodního roku číselně neuvedenou remuneraci za tuto dobu žalobci připadající, jest nepřipustná pro neurčitost, byla-li spojena jen se žalobní žádostí, by žalovaný za účelem zjištění oněch obchodů a provisi žalobci z nich příslušejících předložil obchodní knihy a zápisky a žalobci vydal z nich výpis, jakož i vyúčtování.**

**Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).**

**Obchodní pomocník, mající nárok na provisi a na remuneraci, může, není-li zvláštní úmluvy, žádati na zaměstnavateli jen, by mu byl sdělen výpis z knih a by zaměstnavatel s ním vyúčtoval, nemůže však žádati, by mu zaměstnavatel předložil obchodní knihy mimo spor.**

(Rozh. ze dne 6. října 1934, Rv I 1085/34.)

Žalobce tvrdil v žalobě, že mu přísluší proti žalované firmě nárok na provisi 35.000 Kč a na remuneraci 3.000 Kč, a navrhl, by žalovaná byla uznána povinnou, by za účelem zjištění obchodů uzavřených v době od 1. ledna 1932 do 27. dubna 1933 a výše žalobcovy provise z těchto obchodů předložila obchodní knihy, pokud se toho týkají, jakož i zápisky a vydala žalobci výpis z knih, jakož i vyúčtování a zaplatila mu 1% provisi z obratu ze všech obchodů uzavřených v době od 1. ledna 1932 do 27. dubna 1933 a stanovila žalobci podle výsledku obchodního roku remuneraci na něho připadající za dobu od 1. ledna 1933 do 27. dubna 1933. Procesní soud první stolice (pra-